

Arrest

nr. 66165 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. HERMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 Op 6 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2009 werd ingediend door:

(...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Senegal

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

Indien betrokkene niet meer op dit adres verblijft: datum en bestemming?

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene stelt wel dat hij geen paspoort noch identiteitskaart kan voorleggen daar hij deze heeft verloren tijdens zijn vlucht uit zijn thuisland. Hij toont echter niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Het voorgelegde document met name zijn bibliotheekkaart kan niet aanvaard worden gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K B van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens een schending aan van het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad van State.

In zijn eerste middel betoogt verzoeker:

“Artikel 9bis §1 Vreemdelingenwet stelt: (...)

Verzoeker baseerde zich bij zijn aanvraag dd 23.11.2009 op de bepalingen van de door de Staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid uitgevaardigde instructie dd 19.07.2009.

Deze laatste werd evenwel vernietigd door de Raad van State hij arrest nummer 198.769 van 10 december 2009.

Ondanks de klaarblijkelijke onwettigheid van de instructie verklaarde de Staatsecretaris deze toch te zullen toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid terzake.

Op die manier worden echter criteria toegevoegd aan de wettelijke bepalingen van voormeld art. 9bis, die op geen enkele manier voorziet dat het voorgebracht stuk ter staving van zijn identiteit een rechtsongeldig "identiteitsdocument" zou zijn.

Bovendien verschuiven in casu de vereisten omtrent de van een grondvereiste naar een ontvankelijkheidsvereiste.

Aldus kan de weigering van het verlenen van de aangevraagde verblijfsmachtiging niet gevolgd worden, nu zij zich baseert op de onwettig verklaarde instructie en zodoende een schending inhoudt van het gezag van gewijsde van het voormelde arrest van de Raad van State.

Het eerste middel is dan ook gegrond."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

2.4. Verzoeker kadert de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht binnen de aangehaalde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doordat de staatssecretaris verklaarde dat hij de instructie toch zal blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Verzoeker meent dat op deze manier criteria worden toegevoegd aan de wettelijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *"die op geen enkele manier voorziet dat het voorgebrachte stuk ter staving van zijn identiteit een rechtsongeldig "identiteitsdocument" zou zijn".* Verzoeker poneert dat in casu de vereisten van een grondvereiste naar een ontvankelijkheidsvereiste worden verschoven.

2.5. Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing gesteund is op de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, gaat hij evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit eenvoudige lezing van de motieven van deze beslissing dat zij gesteund is op artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en dat hoegenaamd geen sprake is van de toepassing van de vernietigde instructie binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.6. In casu verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk aangezien de aanvraag niet vergezeld ging van *"een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006"*. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

2.7. De Raad dient derhalve vast te stellen dat blijkens de bestreden beslissing verwerende partij in deze verzoeker niet ontslaan heeft van de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet om aan te tonen dat hij over een identiteitsdocument beschikt. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing het arrest van 9 december 2009 van de Raad van State miskent of op welke wijze verwerende partij ontvankelijkheidvoorwaarden zou toevoegen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Waar verzoeker betoogt dat het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze voorziet dat het door hem voorgebrachte stuk ter staving van zijn identiteit een rechtsongeldig identiteitsdocument zou zijn verwijst de Raad naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). De Raad acht het derhalve geenszins onredelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat “De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”.

Er doet zich geen schending voor van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht en het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad van State.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt:

“Omwille van zijn legale status en zijn beperkte financiële middelen diende verzoeker een beroep te doen op het door de Belgische overheid (via de Ordes van Advocaten) ingerichte systeem van kosteloze rechtsbijstand.

Verzoeker mocht dan ook terecht erop vertrouwen dat de hem aangewezen pro Deo-raadsman zich op een ernstige en degelijke wijze van zijn taak zou kwijten.

Hij diende echter vast stellen dat dit hoegenaamd niet het geval is geweest (cfr. supra: pg. 3 huidige verzoekschrift) en heeft zich dan ook verplicht gezien om bij aangetekend schrijven lastens de advocaat voornoemd een klacht in te dienen bij de Stafhouder van de Orde van Advocaten te Antwerpen (stuk 4).

Verzoeker meent dan ook dat de Belgische staat, minstens onrechtstreeks, tekort is geschoten op het stuk van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Het gerechtvaardigde vertrouwen dat verzoeker in diens preciaire situatie mocht hebben op de overheid is manifest geschonden.

Gelet op de voormelde gegevens is de beslissing van de Heer Staatsecretaris dan ook ontbloom van elke redelijkheid.

Het tweede middel is dan ook gegrond.”

2.10. Onder “middel” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het opwerpen van “het beginsel van behoorlijk bestuur” vormt geen ontvankelijk onderdeel van het middel. Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en het komt de Raad niet toe uit het betoog van verzoeker te destilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur deze beoogt op te werpen. Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze het gerechtvaardigde vertrouwen dat hij in zijn preciaire situatie mocht hebben in de overheid geschonden is, derhalve dat ook dit middelonderdeel ontvankelijk is.

2.11. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.12. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.13. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging dat zich bevindt in het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaande zijn identiteitsbewijs stelde: *“Verzoeker kan geen paspoort noch identiteitskaart voorleggen, daar hij deze heeft verloren tijdens zijn vlucht uit zijn thuisland. Wel legt hij een bibliotheekkaart met zijn gegevens voor.”*.

2.14. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat: *Betrokkene stelt wel dat hij geen paspoort noch identiteitskaart kan voorleggen daar hij deze heeft verloren tijdens zijn vlucht uit zijn thuisland. Hij toont echter niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Het voorgelegde document, met name zijn bibliotheekkaart, kan niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. (...)”*. Zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar de bestreden beslissing verwijst maken gewag van een identiteitsdocument, zijnde een internationaal erkend paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, die de aanvragers van een verblijfsmachtiging moeten overmaken. De Raad verwijst dienaangaande tevens naar zijn bespreking onder punt 2.8.. Zoals in de bestreden beslissing voorts kennelijk redelijk wordt geoordeeld blijkt uit de verantwoording die verzoeker tracht te geven voor het niet voorleggen van een identiteitsbewijs geenszins dat verzoeker in de onmogelijkheid is om dergelijk identiteitsbewijs in België te verwerven.

2.15. De Raad merkt voorts op dat het aan de vreemdeling, die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden, toekomt om nauwkeurig aan te geven om welke redenen hij meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsmachtiging en de vereiste stavingstukken over te maken. Het bestuur dient deze aanvraag niet zelf aan te vullen en kan de aangebrachte redengeving niet wijzigen of aanpassen. Verzoeker kan het de verwerende partij niet verwijten dat zijn vorige raadsman niet zorgvuldig is geweest bij het opstellen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij kan geen rekening houden met stukken waarvan zij niet op de hoogte is op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Indien verzoeker meent over de vereiste documenten te beschikken, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoekers betoog kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

3.1. In een schrijven de dato 17 mei 2011 gericht aan de Raad laat de verzoekende partij weten ondertussen kosteloze rechtsbijstand te genieten en aldus voorbehoud maakt bij de betaling van het rolrecht.

De Raad wijst evenwel op artikel 39/68-1, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de uitspraak over het rolrecht geschiedt zonder rechtspleging en niet vatbaar is voor enig beroep. Bij beschikking nr. 6360 van 6 mei 2011 werd uitspraak gedaan over het rolrecht. De opmerkingen van de verzoekende partij in de brief van 17 mei 2011 zijn bijgevolg onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

DE MUYLDER